



# Tenkrát pršelo

**M**ožná, že na samém začátku příběhu sehrála svou roli náhoda. Milan Bezděk se v sychravém dešti choulil do krátkého kabátu a kráčet podél dvorků nízkých činžovních domů. Tmu zahánělo nažloutlé světlo pouličních lamp, okna bytů útulně zářila. V jednom z nich se odehrávala malá scénka. Starší muž jednal s chlapíkem, který byl v pracovních montérkách a vypadal jako opravář. Domácí pán si nasadil brýle, přehlédl účet, otevřel sekretář a vyndal podlouhlou kovovou skříňku. Otevřel ji, v ruce se mu objevil pořádně tučný svazek bankovek. Oddělil dvě nebo tři stokoruny, zbytek vrátil do pokladny. Opravář poděkoval, hodil si přes rameno koženou brašnu a odešel.

Milan stál u cihlového sloupku jako přikovaný. Takových peněz! Končila zima roku 1972 a u úst se srážela pára.

O necelý týden později proběhl v práci rozhovor, který vypadal přibližně takto.

„Budu si kupovat auták,“ řekl mladý Bezděk.

„Nekecej, kde bys na to vzal?“

„Babička mě založí.“

„Tak to máš kliku.“

Nikdo nebral jeho plány moc vážně, Milan Bezděk byl věčně bez koruny, často neměl ani na útratu v hospodě. Trochu ho mrzelo, že nevzbudil větší zájem.

Když odcházel z dílny, strčil si do tašky dva a půl kilogramu těžký soustružnický nůž. Město Brno se koupalo ve studeném březnovém dešti.



Šestadvacátého byla neděle. Z dochovaných zápisů je zřejmé, že službukonající strážmistr na obvodním oddělení VB v Brně-Lesná byl otrávený a nevrlý.

Hned po ránu mu telefonoval jakýsi šťoural s oznámením, že důchodci, manželé Maškovi z přízemního bytu, už dva dny nevyšli ven.

„Asi někam odjeli, ne?“

„Těžko. Pan Václav je po infarktu.“

„Tak se jim do té sibérie nechce,“ odušil strážmistr a položil sluchátko.

O dvě hodiny později zvonil telefon zase.

„V tom kvartýře je neznámý mladík, courá se po domě, a když jde někdo kolem, tak se skrývá.“

„Ach jo,“ povzdychl strážmistr. „Tak já se na to podívám.“

Nespěchal. Na elektrickém vařiči si ohřál oběd, po něm si dal kávu. Nakonec se unaveně zvedl, oblékal kabát a vyrazil do města. Zvonil a klepal na byt manželů Maškových, dlouho však nikdo neotvíral. Protože se však zevnitř ozývaly kroky, strážmistr zabušil na dveře pěstí. Zámek zaskřípal a objevil se drobný, přibližně dvacetiletý mládenec.

„Co tu děláte?“ zeptal se muž zákona.

Mladík řekl, že je u Maškových v podnájmu, manželé odjeli a on nesmí do jejich návratu nikoho pouštět dovnitř. Podle hlášení strážmistr přesto vstoupil do před síně, pak prohlédl obývací pokoj a kuchyň. Pokud tomu opravdu tak bylo, je zvláštní, že si nevšiml odříznutého rohu koberce a světlejších parket pod ním, vody na podlaze nebo vlhkých fleků na poškrábané zdi. Zkontroloval občanský průkaz Milana Bezděka, vytkl mu, že se dosud úředně nepřihlásil a předvolal ho na obvodní oddělení. Tam se Bezděk vskutku ještě tentýž den dostavil, vyplnil příslušný formulář a policista považoval záležitost za vyřízenou.

Soused však nikoliv. Okolo desáté hodiny večer volal do třetice.

„Ten chlapík má otevřené okno do dvora, vyhazuje ven nějaké balíky a odváží je.“

Strážmistr byl vyrušen z podřimování a hovořil do aparátu velmi nevrle. Nakonec se ale skutečně zašel na místo ještě jednou podívat, když mu však nikdo neotevřel, vrátil se zpátky na služebnu. Soused se cítil tónem a chováním policisty uražen a druhý den ráno zavolal náčelníka Městské správy Veřejné bezpečnosti. Od toho okamžiku dostal příběh zcela jiný ráz. Na předměstí dorazil výjezd pracovníků odboru obecné kriminality, zamčené dveře otevřel odborník a mládenec přebývající v cizím bytě byl zadržen. Zkušeným kriminalistům samozřejmě neušly stopy, které strážmistr tak nedbale přehlédl, okamžitě byla povolána výjezdová skupina s vyšetřovatelem a technikem kriminálky. Benzidinová zkouška na krev reagovala na všech podezřelých místech pozitivně, zdálo se čím dál pravděpodobnější, že přízemní byt byl místem vraždy. A Milan Bezděk se hned při prvním výslechu přiznal.



Spontánní výpověď se nemá přerušovat, historka je zapsána tak, jak ji obviněný vyprávěl. Smutný příběh těžkého dětství, přísný až surový otec, který syna nemilosrdně trestal za sebemenší přestupek. Touha opustit přísný domov vedla Milana k tomu, že si sháněl podnájem. Tak narazil i na byt manželů Maškových. V pátek čtyřia dvacátého března si povídal s panem Maškem, ten nebyl proti, nicméně říkal, že se musí ještě poradit s manželkou. Bezděk odešel, odpodle se procházel po Brně, večer se zastavil podruhé. Paní Mašková však rozbila všechny jeho naděje. Křičela, že žádného cizího lumpa do bytu nechce, začala do Milana tlouct pěstmi. Odstrčil ji, ona upadla na podlahu a udeřila se přitom o roh stolu. Když to viděl pan Mašek, popadl sekeru a na mladého muže se vrhl také. Ten mu



však v sebeobraně nástroj vyrval, ohnal se a udeřil ho. Starý pán se sesul vedle manželky, vyděšený Bezděk začal ze strachu a zděšení do obou těl mlátit. Když se vzpamatoval, zjistil, že jsou oba manželé mrtví. Odtáhl těla do skříně v ložnici a začal uklízet spoušť, kterou způsobil. Převlékl zakrvácené peřiny, umyl podlahu, seškrábal stříkanec se zdí. Část koberce, kterou se mu nepodařilo vyčistit, odřízl kuchyňským nožem. Pak padl na gauč, psychicky byl tak vyčerpaný, že téměř celý následující den prospal. Strašně se vyděsil, když jej v neděli kontroloval strážmistr VB. Cestou na oddělení si všiml staveniště v Lesnické ulici, kde se navážel několikametrový násep. Od rána přišlo, nikde nebylo ani živáčka, napadlo ho, že místo, které bude brzo zavezeno zeminou, je ideální pro úkryt mrtvých těl. Sebral pracovní kolečko, které stálo opuštěné u míchačky, a když se setmělo, převezl v něm a pak pohřbil v čerstvě navezené hlíně nejen těla mrtvých manželů, ale i všechny zakrvácené svršky. Původně chtěl věci spálit, vzhledem k neustálému dešti si to však rozmyslel. Nakonec se vrátil do cizího bytu a spal až do chvíle, kdy ho probudili policisté z městské správy.

Kriminálka začala okamžitě výpověď ověřovat.

A ještě jedna maličkost zaujala kriminalisty. Pitevní protokol se zmiňoval o řezné ráně na čele mrtvé ženy. Byla způsobena přibližně dva dny před smrtí a odborně byla sešita třemi chirurgickými stehy.

Policisté obešli místní ambulance a našli příslušný záznam na poliklinice Výzkumného ústavu traumatologického. Paní Jaroslavy Maškové zde bylo ošetřeno zranění hlavy, které si prý způsobila nárazem na otevřené okno bytu. Protože nedošlo k ořezu mozku, byla propuštěna do domácího léčení.

Kriminalisté jsou přirozeně nedůvěřiví a okamžitě se pustili do vyšetřovacího pokusu. Ani jedno okno v příslušném bytě nebylo v takové výšce, aby si o ně mohl někdo způsobit uvedené zranění. Rána na čele vznikla zkrátka jinak, a šlo o to zjistit jak.



Milan Bezděk zprvu na své výpovědi úzkostlivě trval. Jenže postupně předkládaná fakta pomalu rozbíjela jeho sebevědomí, až se nakonec rozhodl pro druhou verzi. Zapomenuty byly nepravděpodobné historky týraného dítěte, do příběhu vstoupil cílevědomý mladý muž. Toužil po automobilu a náhodný pohled na kasičku plnou peněz mu dlouho nešel z hlavy. Dva dny před

v cizím bytě dost dobře vyznal. V kuchyni si svlékl bundu, vešel do ložnice, rozsvícenou baterku položil na noční stůl vedle hlavy pana Maška. Potom začal mlátit sekerou.

Zbytek tragické historie už v zásadě odpovídal původní výpovědi. V kasičce sekretáře bylo sice méně peněz, než předpokládal, spolu s vkladními knížkami to však na zakoupení ojetého auta mohlo stačit. Těšil se, jak kolegům v práci dokáže, že si tentokrát nevymýšlel.

Návštěva strážmistra Veřejné bezpečnosti Bezděka nejen vystrašila, ale přinesla i nový nápad. Pokud se těla pod vozovkou nové silnice už nikdy nenajdou a on sám se k pobytu řádně přihlásí, získá nejen peníze, ale také byt.

„To byla největší chyba,“ připustil obviněný na závěr. „Kdybych byl vypadl včas, tak by mě z žádné vraždy asi nikdo nikdy nepodezíral.“



Znalci z psychiatrie uvedli, že Milan Bezděk je osobností s průměrnou, v některých složkách dokonce s nadprůměrnou inteligencí. Psychicky nebyly zjištěny žádné příznaky nějaké poruchy myšlení, tvoření bludů nebo známky přeludů, smyslových či sluchových halucinací. Vědomí měl jasné, paměť výbornou, vnímavost



Těla zavražděných manželů



Vražedná sekera

Mrtvá těla byla objevena na uvedeném místě, kolečko i lopata se našly tam, kde je Martin odložil, trasologické stopy v rozmoklém jílu byly způsobeny podrážkami Bezděkových bot. Tím však shoda s protokolem končila. Podle vyjádření soudních lékařů zasazené rány neodpovídaly popsané situaci, nebyly zjištěny žádné známky obrany poškozených. Mnohem pravděpodobnější se proto zdálo, že smrtící úder byly zasazeny ve spánku.

Martinův otec byl vcelku seriózní muž a nic nenavštěvovalo tomu, že by používal despotické metody výchovy. Naopak. Byl znám spíš tím, že trpělivě urovnával maléry svého potomka. Při rozsáhlé krádeži jakýchsi hudebních nástrojů okamžitě zaplatil všechnu způsobenou škodu, což Milana zachránilo od kriminálu. Rovněž stará paní Mašková měla pověst ohleduplné a vlídné dámy, která bližním pomáhá. Prakticky bezdůvodný hysterický útok na mladíka shánějícího podnájem naprosto neodpovídal její povaze.

vraždou vlezl v noci do temného bytu manželů Maškových vypáčeným oknem kuchyně. Chtěl krást, ale pro jistotu si s sebou vzal těžký soustružnický nůž.

Svítil si baterkou, došel až k sekretáři, jenže v tu chvíli se v ložnici vzbudila paní Jaroslava. Zhasl svítidlo, přikrčil se u dveří a když vstoupila do místnosti, tak udeřil. Po jejím pádu vyskočil z okna a šel domů. Krátké bezvědomí majitelky bytu způsobilo, že si vůbec neuvědomila, co se vlastně stalo. Napadlo ji, že okno otevřel vítr a ona ve tmě narazila na rám s ostrým kovovým těsněním.

Milan Bezděk uložil soustružnický nůž do skřínky na elektrické jističe, kde byl také později nalezen.

Na příští výpravu do cizího bytu se už ozbrazil sekerou. Nechtěl jen krást, ale také zabíjet. Počkal, až se uvnitř zhasne, když všechno utichlo, přinesl z nedalekého dětského hřiště lavičku, postavil ji pod okno, které vypáčil a vlezl do místnosti. Už se

spравnou. V době spáchání trestného činu a ani v době vyšetření netrpěl žádnou duševní chorobou.

Po vypracování návrhu na podání obžaloby pro trestné činy loupeže a vraždy proběhlo u krajského soudu hlavní líčení. Po delším jednání vynesl trestní senát rozsudek, kterým byl Milan Bezděk odsouzen k trestu smrti.



Uzavřený spis, žlutnoucí stránky sepsané před pětaticeti lety. Dům, kde došlo k tragédii, dosud stojí, ale z nových nájemníků starý příběh už nikdo nezažil. Zbyly jen ústně tradované útržky vzpomínek a staré úřední zápisy. Podle meteorologických záznamů koncem března roku 1972 v Brně téměř každý den silně přišlo.

**Antonín JIROTKA**  
**Foto Václav ŠEBEK a archiv**